

Sygn. akt II BP 6/10

POSTANOWIENIE

Dnia 1 czerwca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa C. T.

przeciwko T. Sp. z o.o. w W.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 czerwca 2010 r.,

skargi powódki o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W.

z dnia 15 września 2009 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 15 września 2009 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy w W. oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego– Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 14 stycznia 2009 r., którym zasądzone od strony pozwanej T. spółki z o.o. w W. na rzecz C. T. kwotę 2000 zł tytułem odszkodowania i oddalono powództwo w pozostałym zakresie, tj. co do pozostałej kwoty 1835 zł żądanej tytułem odszkodowania.

Powódka wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem tego orzeczenia, zarzucając naruszenie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Według skarżącej, zaskarżonym wyrokiem wyrządzono jej „szkodę materialną – stratę, która to strata nie powstałaby, gdyby nie właściwe zastosowanie

przepisów prawa przez Sąd w zakresie ponownych przeliczeń po wydaniu Pierwszej Decyzji ZUS o przyznaniu emerytury”.

Powódka podniosła nadto, iż „na orzeczenie wydane przez Sąd II Instancji nie było innych środków prawnych i nie jest możliwe złożenie takich środków”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem w części określającej jej istotę (jej treść), w której należy wykazać, że spełnia warunki przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 1-6 k.p.c., powinna zawierać między innymi przytoczenie jej podstaw wraz z uzasadnieniem (pkt 2) oraz wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (pkt 3). Wymagania skargi wskazane w pkt 2 i 3 art. 424⁵ § 1 k.p.c. są niezależne od siebie i spełniają, jako istotne elementy skargi, różne funkcje i cele. Przytoczenie podstaw skargi i ich uzasadnienie pozostaje w związku z treścią art. 424⁴ k.p.c., natomiast wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, jest konieczne, bowiem istotą skargi jest właśnie stwierdzenie niezgodności zaskarżonego orzeczenia z prawem, a więc konkretnym jego przepisem. Naruszenia prawa materialnego lub procesowego mogą, ale nie muszą, spowodować niezgodności z prawem. Przepisy powołane w podstawach skargi niekiedy będą jednocześnie przepisami, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, nie zawsze jednak zależność taka będzie występować. W związku z tym wypełnieniem obowiązków określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. - nałożonych na osoby uprawnione do sporządzenia skargi, którymi są profesjonalni pełnomocnicy procesowi lub podmioty o kwalifikacjach wskazanych w ustawie, jest wyodrębnienie tych elementów konstrukcyjnych, którego to warunku nie spełnia skarga w rozpoznawanej sprawie. Nie wymienia bowiem przepisów, z którymi zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, ograniczając się do wskazania podstaw skargi.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna nadto zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga ta dotyczy. Warunek ten można uznać za spełniony jedynie wtedy, gdy strona skarżąca złoży oświadczenie, że szkoda nastąpiła, wskazując jej rodzaj i rozmiar, a ponadto powoła lub przedstawi dowody lub inne środki uwiarygodniające jej

twierdzenie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, niepublikowane, z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepublikowane oraz z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006 nr 1, poz. 16). Skarżący może ponadto powoływać się tylko na taką szkodę, która została już wyrządzona na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia, a nie na szkodę, która może powstać dopiero w przyszłości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 października 2005 r., V CNP 28/05, niepublikowane). Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie służy bowiem zapobieganiu wyrządzeniu szkody, mogącej powstać na skutek jego wydania, lecz jest środkiem prawnym, który w razie jego uwzględnienia będzie stanowił podstawę wystąpienia z powództwem przeciwko Skarbowi Państwa o naprawienie szkody wyrządzonej tym orzeczeniem (art. 417¹ § 2 k.c.).

Uprawdopodobnienie może być rozpatrywane w aspekcie celu, którym jest wyrobienie przekonania organu decyzyjnego o istnieniu takiego stanu, oraz środków usprawiedliwiających to przekonanie. Ustawa nie ogranicza skarżącego w doborze środków, ale ze względu na to, że ich weryfikacja w tej fazie postępowania nie jest oparta na postępowaniu dowodowym, skarżący może poprzestać na przytoczeniu twierdzeń odwołujących się do skonkretyzowanych okoliczności, które wydają się prawdziwe, gdyż znajdują potwierdzenie w materiałach dołączonych do skargi lub znajdujących się w sprawie zakończonej i przekonują o istnieniu faktów, prowadzących do wniosku o powstaniu wskutek wydania orzeczenia uszczerbku majątkowego. Uprawdopodobnienie nie jest poddane ścisłym regułom dowodzenia, natomiast musi zachować walor wiarygodności w świetle reguł logiki i doświadczenia życiowego. Konieczne jest zatem wskazanie czasu wyrządzenia szkody, jej postaci oraz związku przyczynowego między wystąpieniem uszczerbku a wydaniem orzeczenia. Sformułowanie zawarte w art. 417¹ § 2 k.c. o szkodzie wyrządzonej przez wydanie orzeczenia, a nie np. przez wykonanie, wskazuje, że ustawodawca - co do zasady - nie wyłączył z zakresu odszkodowania uszczerbku polegającego na utracie przedmiotu sporu. Wykazując jednak prawdopodobieństwo rzeczywistego wyrządzenia szkody, skarżący nie może odwoływać się do argumentów, które przekonywałyby tylko o możliwości jej powstania w przyszłości, a tym bardziej utożsamiać stan jej wyrządzenia wyłącznie z faktem oddalenia jego

powództwa. Twierdzenie skarżącej dotyczące szkody nie odpowiada zatem wymaganiu zawartemu w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Stosownie do treści art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący obciąża również obowiązek wykazania, iż wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W literaturze i orzecznictwie przyjmuje się, że obowiązek ten oznacza przeprowadzenie prawniczej analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogły odnieść skutku. Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżący musi „wykazać” (a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”), że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Podkreśla się, że nie chodzi tylko o skargę kasacyjną czy skargę o wznowienie postępowania, ale także o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006 nr 7-8, poz. 140, z dnia 21 grudnia 2006 r., III CNP 57/06, niepublikowane).

Tymczasem skarżąca poprzestała na stwierdzeniu, że „na orzeczenie wydane przez Sąd II Instancji nie było innych środków prawnych i nie jest możliwe złożenie takich środków”. Takie stwierdzenie nie odpowiada przedstawionym wyżej wymaganiom.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego, złożona w niniejszej sprawie, nie spełnia więc wymagań z art. 424⁵ § 1 k.p.c., wobec czego na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. należało postanowić jak sentencji.